

ЗА ПРОФ. ЙОРДАН ШОПОВ КАТО ЖРЕЦ НА КЛИО ИЗВЪН ХРАМА

Нина Христова

Историкът, ако се вслушаме в думите на проф. Йордан Шопов, трябва да е жрец на Клио. Атрибутите на Клио, музата на историята, са стилото и свитъкът. Те са атрибути и на проф. Йордан Шопов.

Но мисля, че той има особени заслуги към историята не непременно като жрец на Клио, а с дейността си извън храма. Познаваме го като декан на Историческия факултет в Югозападния университет "Неофит Рилски" – Благоевград, където практицизмът му на опитен човек-историк помагаше в много случаи, в които не-историкът би сгрешил. Разпознавайки хората и различавайки външното от вътрешното, той успяваше да учи студентите как да преподават история и да помага на преподавателите да образават студентите преди да започнат сами да преподават. С бързите си реакции ръководеше факултета в ситуации, в които се налагаха промени и го правеше така, че специалността "история" да печели даже и от големите загуби. Благоклонен към всички, проф. Шопов намирал начин да се възползва от възможностите, при които обучението по история можело да получи нещо в повече. Ценител на изкуството, той светкавично отпуснал средства за закупуване на диалози и репродукции по време на една моя специализация в Рим и с тях все още онагледявам лекциите по история на изкуството. Мисля, не е отказал на никого подобно отношение в необходимия момент.

Ние бързо забравяме онова, в което сме успели, бързайки към следващия проект за успех и мнозина от нас, преподавателите от Историческия факултет, който влезе

в състава на сегашния Правно-исторически факултет, може би вече не помнят добрата помощ на проф. Йордан Шопов извън храма на историята. Историкът знае, че сме различни, били сме различни и ще бъдем различни. Години преди Нов български университет да приеме за свой девиз "да не се боим от различията" проф. Йордан Шопов го казваше и показваше с поведението си като декан на факултета. Историческото у него умееше да взима форми на актуалност доколкото е необходимо на деня, а не в повече, както често се умъдряваме да предозираме. Ако някои от нас правеха трудното невъзможно, деканът Йордан Шопов правеше невъзможното само трудно.

Този сборник в негова чест е само малка част от онова, което му се полага и което Клио ще въздаде на верния си служител в храма и извън храма.